

*Liv*et EN SANG FRA

SOMMERKONCERT I BÅRSE KIRKE

Lolland
SYNGER

Projektet er støttet af sundhedsstyrelsens Covid 19 aflastningspulje.

Jeg ved hvor der findes en have så skøn

Jeg ved, hvor der findes en have så skøn,
hvor søen er blå, og hvor skoven er grøn,
hvor fuglene bygger i løvhækkens ly
og flyver hver morgen med sang over sky.

Og midt i den friske og gyngende sø
der dukker af dybet den dejligste ø,
og søen af prægtige skibe er fuld -
og øen af frugt og af blomster og guld.

Der risler en kilde, der rinder en å,
og højene ere så runde og små,
og engen er blød, så det ret er en lyst
at tumle sig der og få lettet sit bryst.

Der danse småpiger med blomster i hat,
en rød og en hvid har på brystet de sat,
og drengene lege med harpe og sværd
og synge så glade om danemænds færd.

Jeg tror det for vist, at der ej er en plet
på jorden, hvor alt er så blødt og så net
som haven, hvor øen i søen er lagt,
kom, så skal jeg vise dig hele dens pragt!

Se ud over dal, over mark, over sund,
så ser du en have med løvsal i lund,
med blomster i enge og sølvspejl i vand,
og haven er Danmark, vort fædreneland.

Jeg er havren

Jeg er havren, jeg har bjælder på,
mer' en tyve tror jeg på hvert strå.
Bonden kalder dem for mine fold.
Gud velsigne ham den bondeknold.

Jeg blev sået, mens glade lærker sang
over grønne banker dagen lang;
humlen brumled dybt sin melodi,
og et rylefløjt gled ind deri.

Mens i dug jeg groede fod for fod,
groede sangen sammen med min rod;
den, som ydmyg lægger øret til,
hører lærkens triller i mit spil.

Det kan kolde hjerner ej forstå:
Jeg er lærkesangen på et strå,
livets rytme dybt i sommerdræ,
mer' end gumlekost for øg og fæ.

Jeg er ven med dug og grødevejr,
ven med landets lyse bøgetræer,
ven med al den danske sæd, som gror
øst for hav som vest for sund og fjord.

Jeg får solens sidste lange blink,
før den dukker ned bag gullig blink,
og når aftenklokken ringer fred,
står jeg på min tå og ringler med.

Jeg er havren, mine bjælder går
over lyse vange år for år,
ringler om, hvor sang og kjærve gror
herligt sammen på den danske jord.

Jeppe Aakjær / Aksel Agerby

Lille sommerfugl

I en dejlig have, fyldt med gylden sol,
fyldt med duft af lilje, rose og viol
møder vi hinanden, jeg er tung og træt,
du på hvide vinger svinger dig så let.
Lille sommerfugl, lille sommerfugl
flyv fra blomst og til blomst, fra skjul til skjul.
Når jeg ser på dig,
ak, så tænker jeg,
hvem der bare var sommerfugl.

Er violen troløs, finder straks du trøst
tæt ved liljens varme, jomfruhvide bryst.
Men til rosens favntag snart du kaldes bort,
himlen er så blå, og livet er så kort.
Lille sommerfugl, lille sommerfugl
flyv fra blomst og til blomst, fra skjul til skjul.
Når jeg ser på dig,
ak, så tænker jeg,
hvem der bare var sommerfugl.

Lille glade flyver under himlens blå,
din er hver en blomst, som solen skinner på.
Først når jorden dækkes tæt af gyldent løv,
folder du din vinge træt og bli'r til støv.
Lille sommerfugl, lille sommerfugl -
du var glad, til du fandt dit sidste skjul.
Når jeg mindes dig
ak, så tænker jeg,
hvem der bare var sommerfugl.

Melodi: Elith Worsing - Tekst: Axel Andreasen/Ludvig
Brandstrup

Pigen & søndenvinden

Og pigen sa'e: »Hør Søndenvind,
du må ikke være en drillepind -
lad vær' at rør' min nye hat,
for jeg skal jo møde min elskede skat i

**.. hat med slør og blomster på
og kjole med vidde og ynde.
To hvide sko, så små, så små
og strømper så spindelvævstynde.**

Og pigen gik i Søndenvind,
så yndefuldt kysset af solens skin. . .
gik op og ned ad vor allé,
så alle som bo'de der nu kunne se
en hat med slør, osv.

Og pigen kom med Søndenvind
og mødte sin ven midt i solens skin.
Og når man er til bal ved høst,
så trykker man ind til sit bankende
bryst
en hat med slør, osv.

Og dansen gik i Søndenvind
de dansede, dansede - kind mod kind.
Hun var så sød og let på tå,
så alle i dansen stod stille og så
en hat med slør, osv.

Ved morgengry i Søndenvind
de dansede stadigvæk kind mod kind.
Et enkelt kys . . . nej to . . . nej tre. . .
De håbede begge at ingen fik se
En hat med slør, osv.

Og pigen sover trygt i ro
og drømmer de danser endnu - de to.
I stuen ligger - spredt omkring
på gulvet, i stolen de yndigste ting:

**...en hat med slør og blomster på
en kjole med vidde og ynde.
To hvide sko, så små, så små
og strømper så spindelvævstynde.**

Alf Prøysen / Bjarne Almdahl

**Man bli'r så glad, når solen
skinner**

Hjertet hopper i mit bryst,
dagen går med liv og lyst,
der står skrevet kys
på hver pigemund.
Foden flytter sig adræt,
sindet bli'r så lyst og let,
hjernen bli'r så klar,
og det har jo sin grund:

Man bli'r så glad, når solen
skinner,
så glemmes sorg og suk og savn,
når den forgylder tårn og tinder,
så ta'r jeg byen i min favn.
Forklar mig, hvad der sker?
men jeg går rundt og ler,
jeg bli'r så glad og fri,
men det er nok fordi,
Jeg bli'r så glad, når solen skinner
på gamle kongens København.

Når det første spæde blad
grønnes, bli'r jeg kisteglad,
og syn's København
er det bedste sted!
Når jeg mærker, det er vår,
og den første lærke slår,
kribler det i mig,
så må jeg synge med!

Man bli'r så glad, når solen
skinner,
så glemmes sorg og suk og savn,
og alt det bedste jeg så finder
her i min kære fødestavn,
ja, jeg bli'r optimist
og springer her og hist
og bringer liv og fest
til hver en traurig gæst!
Jeg bli'r så glad, når solen skinner
på gamle kongens København.

Fra »Københavnerviv«, 1939

*Musik Kai Normann Andersen
Tekst C.V. Meincke*

Danmark nu blunder den lyse nat

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat.
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på
ser, hvor det yppigt glider,
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped´ af æg i vår
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer

Pigernes latter og lyse hår
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår
mildt om et evigt Danmark spår
sol over grønne sletter lykke og
lyse nætter.

Oluf Ring 1922 Thøger Larsen

Dejlig er sommernatten

Sommer og vinter og høst og vår
har hver sin egen charme,
men som det dejligste for mig står
den lyse juninat.

Livet er herligt når dansen går
med dig i mine arme,
det er den skønneste stund i år
mit hjertes egen skat:

Dejlig er sommernatten,
ungdommen holder af den,
stjernerne blinker så venligt ned,
fuglene kvidrer om kærlighed.
Hør blot de lokkende toner,
oppe fra træernes kroner,
hele gud Amors orkester ta'r fat
i en sommernat.

Husker du valsen vi dansed' til
i lyse ferienætter,
hvis du vil gøre mig glad så spil
den kendte melodi.

Aner du mon hvad jeg tænker på,
det tror jeg nok du gætter,
smilet gi'r lys til to øjne blå,
så fyldt med skælmeri:

Dejlig er sommernatten,
ungdommen holder af den,
stjernerne blinker så venligt ned,
fuglene kvidrer om kærlighed.
Hør blot de lokkende toner,
oppe fra træernes kroner,
hele gud Amors orkester ta'r fat
i en sommernat.

Tekst og Musik: Gideon Walberg

En lille pige i flade sko

Høje hæle, røde negle, læber ditto do,
er faktorer, som kan få manden til at glo.
Efterhånden er det blevet ham en fiks ide:
Sådan er en kvinde, nej, prøv engang at se
en lille pige i flade sko,
hun har kuløren, og den er go'.
Den smitter ikke af, nej, nej, den sidder fast,
den stammer nemlig ikke fra en pudderkvast.
Og hendes rødme er ikke 'rouge',
hun ta'r hver morgen den kolde douche,
hun er naturlig, det kan De tro,
den lille pige i flade sko.

Lille hue, halstørklæde, brun spadseredragt,
hun er alt for tækkelig, det har mange sagt.
Hun kan sagtens 'majes ud' med fjer og kæmpehat,
ja - men hvorfor sku' hun det? Ved De ikke, at
en lille pige i flade sko
kan gå fra Nyhavn til Vesterbro
på hele Strøget ubemærket og diskret,
hun går der nemlig ikke for at blive set.
La' kun de andre se 'dyre' ud
med store hatte og 'kalket hud',
hun går alene i fred og ro,
den lille pige i flade sko.

Verden vil bedrages og især den kloge mand,
kvinden ved det, og hun gør osse hvad hun kan.
Unge mand, hvad er det dog, du går og kigger på,
skal du ha' en kone så prøv om du kan få
en lille pige i flade sko
hun spø'r dig aldrig, hvor I skal bo.
Det er så ligegyldigt, hvor I slår jer ned,
når bare det I bygger på, er kærlighed.
Den stærke sminke den gør dig hed,
men hvis din lykke skal vare ved,
så ta'r du, hvis du er psykolog,
den lille pige i flade sko.

Musik: Knud Pheiffer - Tekst: Knud Pheiffer (1950)

Den første gang jeg så dig

Den første gang jeg så dig
 det var en sommerdag,
 om formiddagen da solen lyste klar.
 Og alle engens blomster
 var mange hundred' flag
 der svajede' svagt i blæsten
 par ved par.
 For blæsten åndede' ganske tyst
 og bristende mod stranden.
 Da klappede' bølgen længselsfuldt
 en musling gemt i sandet.

Den første gang jeg så dig
 det var en sommerdag.
 Den første gang
 du holdt mig i hånden.

Den første gang jeg så dig
 der lyste sommerskyen
 så blændende som svanen
 i sit skrud.
 Der kvidrede fra skoven
 fra skovens grønne bryn
 ligesom en jubel fuglesangen ud.

og hvem kan musicere
 smukt som den lille lærke grå
 så svær at observere.

Den første gang jeg så dig
 der lyste sommerskyen
 så blændende og klar som aldrig
 mere.

Og derfor når jeg ser dig
 i vinterens kolde dag
 når sneen dækker jorden
 som en skal.
 Så hører jeg sommerblæsten
 og lærkens friske slag
 og bølgens brus i alle fulde fald.
 Så drages sneens tæppe væk
 fra enge og fra ager.
 Og kløvermarken bliver så blød
 som elskende behager.

Og sommersolen skinner
 på dine ansigtstræk
 som rødmer og som stråler og
 betager.

Tekst og melodi: Birger Sjöberg 1922
 Dansk oversættelse: Poul Dissing

Se, det summer af sol over engen

Se, det summer af sol over engen,
honingbien vil fylde sin kurv,
og der pusles ved bordet og sengen
af den fattigste sissen og spurv;
og der jubles hele dagen;
men mod kvælden bli'r alting så tyst,
-våren synger sin sang, det er sagen,
og mit hjerte bli'r voks i mit bryst.

Der er sølvklang i maj-bækkens vove,
gyldent skær gennem aftenen lang,
hver en grøft bliver blomstrende skove
langs den kornrige bølgede vang:
disse bølger, oh, de stiger
med min sjæl over solskyens rand
-rundt i verden er dejlige riger,
ingen vår som en maj i vort land.

Komp.: Stephen Foster Forf.: Holger Drachmann

Af skuespillet "Brav-Karl" 1897. Mange svæver i den vildfarelse, at sidste vers betyder, at "rundt i verden er dejlige piger", og det passer selvfølgelig også; men Drachmann skrev altså - i dette tilfælde - om "riger".

I skovens dybe, stille ro

I skovens dybe, stille ro,
hvor sangerhære bo,
hvor sjælen lytted mangen gang
til fuglens glade sang,
der er idyllisk stille fred
i skovens ensomhed,
og hjertets længsler tie her,
hvor fred og hvile er.

Hør landsbyklokken lyder ned,
bebuder aftenfred,
småfuglen, før den går til blund,
end kvidrer lidt en stund.
I mosen kvækker højt en frø,
stærkt damper mark og sø,
nu klokken tier, - aftnens fred
sig stille sænker ned.

Tekst: Fritz Andersen, 1864

Melodi: Folkemelodi